

КОЙТО ДОБРО МИСЛИ — СЪ ДОБРО МУ СЕ ОТПЛАЩА

Абисинска приказка

Имало едно време двама приятели, единият от които бил много беден. Той често търсъл пари на заем от съседит си, но никой не му давал.

— Ще отида при моя богат приятел. Сигурно той ще ми услужи, — рекъл си той.

И като отишъл при него, замолил го:

— Драги приятелю, дай ми 600 талера въ заем!

Приятелът му далъ пари въ една кисия и казал:

— Ето паритъ. Каквото спечелиш, нека е твое. Ще ми върнеш само „майка“ на паритъ.

А беднякът си казал на ума:

— Съ тѣзи 600 талера ще избѣгамъ съ първия корабъ, който потегли отъ пристанището. Приятелът ми е толкова богатъ, че нѣма защо да му връщамъ паритъ.

Тѣкмо когато се качвалъ на кораба, кесията незабелязано паднала на земята съ взетитъ 600 талера. Паритъ били намѣрени отъ слугата на неговия приятел и той ги занесълъ на господаря си. Той позналъ своята кесия и пакъ я сложилъ въ сандѣка си.

Върналъ се пакъ беднякътъ при приятеля си и му казалъ:

— Драги приятелю, дай ми още малко пари, защото нѣма да ми стигнатъ.

— Добре, колко искашъ?

— Искамъ 300 талера. Вървамъ ще ми стигнатъ вече.

Приятелът му далъ тази сума. Когато се раздѣлили, този, който получилъ паритъ, пакъ си помислил:

— И тѣзи пари сж достатъчни, за да побѣгна съ първия корабъ. Нѣмамъ намѣрение да ги връщамъ.

И се запѣтилъ направо за пристанището. Сега вече той внимателно държалъ паритъ, но когато се качвалъ по стълбата на парахода, кесията съ паритъ пакъ паднала въ водата. Една лакома риба я глътнала. Случило се, че слугата на приятеля му тѣкмо хвърлялъ мрежа въ водата и хваналъ тая риба. Когато готвачътъ на богатия приятел разпразлъ рибата, намѣрилъ кесията съ 300 талера и я предалъ на господаря си, който се зачудилъ:

— Я гледай, та това е кесията, която дадохъ на моя

приятел!

Следъ малко, ето че пристигналъ беднякътъ за трети път и му рекълъ:

— Драги приятелю, дай ми 400 талера.

Приятелът му далъ паритъ, като не споменалъ нито дума за нѣкаква лихва. А само казалъ:

— Сега трѣбва да пресметна колко всичко ти дадохъ. Първиятъ път — 600, втория 300 и сега 400. Всичко прави 1300.

— Вѣрно, — казалъ онзи и си помислил. — Дано само Богъ ми помогне да увеличи тия пари. Така ще мога да върна всичко на моя добър приятел.

Пакъ се простили и бедниятъ човѣкъ заминалъ на път, за да търгува по море и по суша. Паритъ му ставали все повече и повече. Следъ известно време той се завърналъ и отишълъ при приятеля си.

— Ето ти паритъ, спечелихъ доста и си връщамъ дълга. — И му наброилъ 1300 талера. Приятелът му любезно казалъ:

— Чакай сега да те питамъ нѣщо. Когато вземаше отъ мене паритъ, какво си помисли?

— Нищо, освенъ да ти върна паритъ.

— Но кажи ми право, нѣма да ти се разсърдя.

Тогава приятелът му призналъ, какъ първия и втория път си помислил просто да избѣга съ полученитъ пари, и никога да се не върне, та дългътъ да остане неизплатенъ. Само на третия път той се помолилъ на Бога да му помогне да спечели, за да може да върне паритъ на приятеля си. И съ тази Божия благословия той успѣлъ.

Тогава приятелът му казалъ:

— Отъ върнатия дългъ 400 талера сж мои. И тѣхъ си задържамъ. Останалото е Божие и твое. Който добро мисли — добро му се отплаща.

Така двамината станали още по-добри приятели.

На честния човѣкъ и Господъ му помага.

*

Направено добро не се забравя.

какъ майка му плетѣше топли елечета, и почна самъ да плетѣ съ златнитъ куки сребърно килимче. Прѣститъ му се движѣха тѣй бързо, че додето гарванътъ обрѣше очилата си, килимчето бѣше готово.

— Покачи се сега на него! — рече гарванътъ.

Славчо се качи на килимчето. Гарванътъ кацна до него. Двамата литнаха нагоре.

— Не бой се! — каза гарванътъ. — Гледай предъ себе си!

Славчо погледна и видѣ, че летятъ съвсемъ близко до месечината. Тя се усмихваше като топълъ симидъ.

— На добъръ часъ! — изви-ка месечината, отчупи едно кѣсче отъ ухото си и го захвърли на Славчо. Кѣсчето свѣтѣше и бѣше много вкусно. Славчо не го глътна цѣлото. Той запази половината за майка си и за съседскитъ деца.

— Гледай! — рече пакъ гарванътъ, и отново очисти очилата си.

Славчо видѣ, че летятъ низко надъ една земя, населена само съ врабци, косове и гарги, голѣми колкото човѣци. Перата на птицитъ бѣха златни. Гласовѣтъ имъ звучаха омайно.

— Чичо, — замоли се Славчо, — нека останемъ тука при тия сладкопойни птички. Тѣ ще ме научатъ да разбирамъ тѣхния езикъ.

— Не може, — отговори гарванътъ — трѣбва да летимъ нататъкъ. Но вземи това за споменъ.

Гарванътъ се наведе, откъсна отъ крилата на една птица златно перо и го сложи задъ ухото на Славчо.

Килимчето отново полетѣ.

— Гледай! — каза пакъ гарванътъ.

Славчо видѣ единъ грамаденъ орѣхъ. Листата му бѣха сребърни и тѣй голѣми, че само съ единъ отъ тѣхъ можеше цѣлъ човѣкъ да се покрие. Всѣки листъ звѣнѣше като камбанка и имаше свой гласъ. А всички заедно звучаха така

Взехъ отъ бѣчва две дѣски. Самъ кроихъ майсторихъ и отъ тѣхъ направихъ ски.

А съсъ щеки се сдобихъ като самъ, мигомъ тамъ прѣчки две приспособихъ.

По баира азъ поехъ, гордъ и смѣлъ, катъ орелъ и на върха му азъ спрѣхъ.

Вързахъ скитъ на крака и безъ страхъ, азъ надъ тѣхъ, спуснахъ се съ възторгъ така.

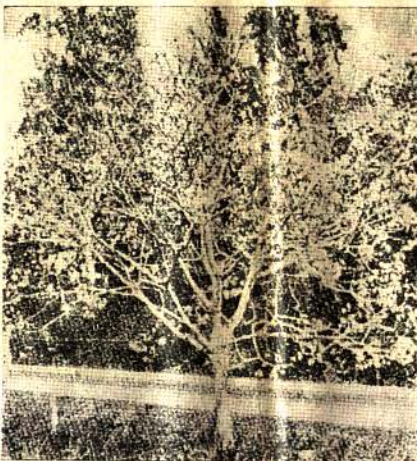
Нанапредъ се наклонихъ, но следъ мигъ, азъ съсъ викъ, въвъ снѣга се търкулихъ

и съ носа си заоряхъ. Отъ тогазъ, вече азъ, да се плзгамъ не посмѣхъ. Любомиръ Дойчевъ

ПОЛЕЗНО КИТАЙСКО ДЪРВО

Дървото „Тунгъ“ се отглежда въ Китай отъ столѣтия насамъ и служи като основа на изящнитъ хубави бои и лакове. Китайцитъ го отглеждатъ по примитивенъ на-

чинъ, а маслото отъ плодеветъ му фабрикуватъ по най-прости методи. Въпрѣки това, то служи като главна основа при боядисване въ Китай, понеже способствува боядисани-

тъ предмети да не пропускатъ никакъ влага, придава имъ трайност и красивъ блѣсъкъ. Маслото се използва още за правене на непромокаема коприна и за намазване на кълчища, отъ които правятъ запушалки. Отъ саждитъ пѣкъ на маслото „тунгъ“ се приготвява най-доброкачествено то мастило.

Американцитъ, които най-добре преценили стойността на тоя артикулъ, пренесли дървото „тунгъ“ презъ 1905 г. и го засѣлили въ южнитъ щати. Образували се нѣколко производителни кооперации за производство на маслото „тунгъ“. Сега покрай Великия океанъ и въ Щатитъ Георгия, Флорида, Мексико, Алабама, Мисисипи, Луизиана и Тексасъ се издигатъ великолеппи паркове отъ дървото „тунгъ“. То е много красиво, цѣвти презъ м. мартъ съ изобилни бѣли цвѣтове: листата му сж голѣми и даватъ хубава сѣнка.

ЗДРАВЕ И ХИГИЕНА

ПРЕДПАЗВАНЕ ОТЪ ИНФЛУЕНЦА

Есенъта е сезонъ, въ който слънцето все по-слабо топли земята, днитъ ставатъ кѣси, влажни и студени. Тази промѣна на времето води понѣкога къмъ нѣкои болести, една отъ които е инфлуенцата.

Като предпазителни мѣрки противъ инфлуенцата се препорѣчва следното:

Краката да сж топли и чисти. Всѣка вечеръ да се измиватъ съ топла вода. Рѣцетъ да се миятъ съ сапунъ нѣколко пъти презъ дѣня и винаги

преди ядене. Да се прави гаргара съ обеззаразителни разтвори, като напр. кислородна вода — 1 супена лѣжица въ чаша вода. Децата да се пазятъ отъ простуда, преумора, недохранване и стаенъ животъ, който отслабва организма и предразполага къмъ заболяване. Тѣ трѣбва да играятъ на чистъ въздухъ изъ градинитъ и двороветъ, защото това укрепва нервната имъ система, засилва апетита и създава устойчивостъ противъ болеститъ.

ВЕЛИКИ ОТКРИВАТЕЛИ

Джордано Бруно

Роденъ е презъ 1548 година въ гр. Римъ, а е изгоренъ на кладата и починалъ на 17 февруарий 1600 година.

Джордано Бруно бива увлеченъ отъ учението на Коперника. Но католическата черква се е разправяла жестоко съ тѣзи напредничави умове, които по онова време проповѣдвали нови учения.

Джордано Бруно излѣзълъ съ една критика противъ учението на Птоломея, който твърдѣлъ, че земята е неподвижна и е центъръ на вселената. Бруно, на противъ, доказвалъ, че вселената е безкрайна въ времето и пространството и, че звездитъ сж сжщо така небесни тѣла като слънцето, само че се намиратъ на много по-голъмо разстояние отъ земята.

Неговата заслуга къмъ науката се състои главно въ това, че е доуяснилъ учението на Коперника, макаръ това да му струва 8 години затворъ и изгаряне на кладата.

СМѢХЪТЪ Е ЗДРАВЕ

Смѣйте се винаги колкото можете, защото смѣхътъ е лѣкарство. Децата трѣбва да се радватъ и да се смѣятъ съ гласъ, защото добриятъ, сърдеченъ смѣхъ разширява грѣдния кошъ, кара кръвта да тече по-бързо по тѣлото и разкроява лицето.

срѣщалъ и какво е видѣлъ. Само едно знаеше, че трѣбва часъ по-скоро да се научи да чете и пише. Славчо се зае отъ сърдце за тая работа и много скоро се научи да пише хубаво и бързо.

Когато порастна, писалката започна да играе въ рѣцетъ му, както иглата играеше въ прѣститъ на майка му. Тогава той си припомни за магьосника и трѣгна да го търси. Искаше да му се похвали, какъ знае вече да пише.

Казватъ, че Славчо намѣрилъ магьосника и той го научилъ какъ да разбира езика на птицитъ.

Следъ дълго ходене по чужбина, Славчо се върна въ родния си край. Той знаеше вече да пише и пѣе хубави пѣсни. Хората, които го слушаха, плѣскаха съ рѣце и казваха:

— Тия пѣсни ти трѣбва да си научилъ отъ птицитъ небесни!

Димитъръ Шишмановъ

— Азъ... азъ не зная да пиша!

Гарванътъ изплѣска съ крила, затрака съ клонъ и викна разгнѣвено:

— Ти още не знаешъ да пишешъ, а си дошелъ да се учишъ на нашия езикъ. Махай се отука! Да не те виждатъ очитъ ми, докато не се научишъ да пишешъ тѣй бързо и леко, както бързо и леко оплете килимчето!

Гарванътъ отново изплѣска съ криле. Славчо се уплаши, отстъпи, подхлъзна се и падна отъ орѣха...

Когато Славчо отвори очи, наоколо му бѣше вече свѣтло. Птицитъ пѣха отъ орѣха: „Цвирикъ, цвирикъ-цви-чирикъ!“

Славчо потърка чело. Помѣчи се да си спомни, какво значеха тия думи, но бѣше забравилъ. Пѣкъ му се и спѣше. Той залитна къмъ стаичката, влѣзе, падна на леглото и заспа. Когато се събуди, той не помнѣше нито где е ходилъ презъ нощта, нито кого е

хубаво, сякашъ хиляди пѣвчи пѣха въ голѣма сребърна черква.

Килимчето се спрѣ върху единъ клонъ на орѣха. Веднага около него долетѣха хиляди врабчета, косчета и ластовички. Тѣ гледаха Славчо право въ очитъ. Чакаха, сякашъ да имъ каже нѣщо.

Гарванътъ сне очилата, изкашля се и рече:

— Нали искашъ кждроглаво, да научишъ езика на птицитъ? Добре! Откъсни едно парче отъ нѣкой листъ и приготви перото да пишешъ!

После гарванътъ се обърна къмъ птицитъ и рече:

— Почнете!

— Цвирикъ-цвирикъ-цви-чирикъ! — изпѣха птицитъ.

— Запиши съ златното перо, — каза гарванътъ. „Цвирикъ-цвирикъ-цви-чирикъ“, значи „Добро утро!“

Славчо взе златното перо отъ ухото си, почеса си носа съ него, сви устни, сякашъ се готвѣше да заплаче и промѣлви шепнишкомъ: